

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/246/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717211034
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5717211034.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcov: 1/ Mgr. A. A., nar. XX. XX. XXXX, 2/ J. A., nar. XX. XX. XXXX, 3/ Mgr. Art. V. A., nar. XX. XX. XXXX, všetci bytom L. - G. č. XXX, zastúpených AK JUDr. Silvia Tatarková s.r.o., so sídlom Martin, Škultétyho 472/10, IČO: 36 868 108, proti žalovaným: 1/ Peter Štulajter, samostatne podnikajúca fyzická osoba s miestom podnikania Brezno, MPČL' 2175/49, IČO: 32 230 648, zastúpenému AK JUDr. Jakub Mandelík s.r.o., so sídlom Bratislava, Heydukova 12, IČO: 47 234 318, 2/ KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom so sídlom L., Y. XX, s adresou doručovania: L., P. M. X, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov a žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 5C/43/2017-258 zo dňa 02.07.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch I., II. **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku III. **m e n í** tak, že žalobcovia 1/, 2/, 3/ majú nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania voči žalovaným 1/, 2/ v plnej výške. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k povinnosti zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 11.000 eur, žalobcovi 2/ sumu 7.000 eur a žalobcovi 3/ sumu 7.000 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia druhého zo žalovaných. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovia majú nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v celej výške z jednotlivu prisúdených súm. Svoje rozhodnutie zdôvodnil s poukazom na ustanovenia § 11, § 13 Občianskeho zákonníka, § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. zákona č. 381/2001 Z. z., keď konštatoval, že nárok žalobcov je čiastočne opodstatnený a v súvislosti s úmrtím najbližšieho príbuzného rozhodol o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri čiastočnom priznaní nároku vychádzal zo všetkých okolností prípadu, preukázanými vrúcnymi vzťahmi v rodine, stratou možnosti viesť s nebohým osobný rodinný život, pričom výšku nemajetkovej ujmy ustálil s „odhadom na spravodlivom základe“. Vznesenú námietku premlčania nepovažoval za dôvodnú. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP vzhľadom na úspech účastníkov v konaní.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie všetci účastníci konania.

3. Žalobcovia 1/ - 3/ uviedli, že odvolanie smeruje proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Z obsahu je však zrejmé, že napadli výrok, ktorým vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Priznanú sumu nemajetkovej ujmy považovali za celkom zjavne neprimeranú. Odvolanie zdôvodnili s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP s tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietali, že pokiaľ výšku nemajetkovej ujmy hodnotil súd prvej inštancie aj s poukazom na ustanovenia zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, tak tento bol v tom čase už zrušený. Navyše, v tomto prípade nešlo o násilný trestný čin, aj keď smrť bola spôsobená trestnou činnosťou. Odvolatelia mali za to, že sa nedomáhali priznania neprimerane vysokých súm a požadované plnenie považovali za plne odôvodnené a primerané. Poukázali tiež na to, že ten istý súd prvej inštancie vo veci ohovárania priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000 eur, avšak stratu blízkej osoby rodiča odškodnil sumou 7.000 eur. V tomto prípade mal súd zohľadniť skutočne existujúce silné rodinné, ako aj citové väzby medzi všetkými príslušníkmi rodiny. Vo vzťahu k pozostalej manželke odvolatelia poukazovali na to, že manželstvo trvalo takmer 27 rokov, v čase dopravnej nehody žila žalobkyňa 1/ s manželom v spoločnej domácnosti v šťastnom a spokojnom manželstve. Spoločne vychovávali dve deti, ktoré, aj keď boli dospelé, stále žili s rodinou v spoločnej domácnosti. Medzi deťmi a otcom bol vzťah priateľský a dôverný. Ani jedno z detí nemá vlastnú rodinu (vlastné deti a manželku). Na základe uvedených skutočností odvolatelia žiadali, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a priznal plnenie v celom požadovanom rozsahu.

4. Žalovaný 1/ uviedol, že napáda výrok I. a III. rozsudku, a to s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Podľa neho súd prvej inštancie nedôvodne priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nepopiera, že úmrtie blízkej osoby nepriaznivo zasiahlo do ich života, avšak tieto svoje tvrdenia nepodporili prakticky žiadnym dôkazným prostriedkom. Žalovaný 1/ podotkol, že trauma žalobcov sa mu javí ako „bežný“ prejav zo straty blízkej osoby. Žalovaný 1/, či už sám, alebo aj prostredníctvom manželky vyjadrili pozostalým úprimnú sústrasť, pričom sa ich žalovaný 1/ prostredníctvom manželky snažil viackrát telefonicky kontaktovať a poskytnúť jej pomoc pri náhrade nákladov spojených s pohrebom nebohého A.. Pokiaľ by odvolací súd nevzhladol postačujúcimi výlučne prostriedky morálnej satisfakcie a trestnoprávnej represie vodiča, žalovaný 1/ uviedol, že mal uzatvorenú poisťnú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a legitímne má právo očakávať, že v prípade škodovej udalosti budú finančné nároky poškodených uhradené prostredníctvom žalovaného 2/ z titulu uvedeného zmluvného poistenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR (III. ÚS 666/2016) alebo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, ktorým senát Najvyššieho súdu SR zamietol dovolanie generálneho prokurátora, podané na základe podnetu komerčnej poisťovne v analogickej právnej veci. Namietal tiež nesprávny výrok o náhrade trov konania, pričom poukázal na ustanovenia Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., keď vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka pri náhrade nemajetkovej ujmy je tarifná hodnota 2.000 eur. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Pre prípad, že by návrhy žalobcov vzhladol dôvodnými, žiadal, aby bola priznaná relutárna náhrada adekvátna im spôsobenej emocionálnej ujmy a aby o trovách konania rozhodol súd v súlade s § 10 ods. 8 advokátskej tarify.

5. Žalovaný 2/ v odvolaní tiež poukázal na ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP, pričom v odôvodnení žiadal upriamiť pozornosť na pasívnu vecnú legitimáciu jeho osoby v konaní. Zastáva názor, že slovenská právna úprava v platnom znení nezahŕňa právo na ochranu osobnosti a z nej vyplývajúci nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pri porušení tohto práva pod náhradu škody, ktorú je možné uplatniť z povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel. Záver o existencii pasívnej legitimácie žalovaného 2/ je absolútne nesprávny. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 201/2007, tiež na rozhodnutie 4 Cdo 168/2009. Argumentácia obhajujúca pasívnu vecnú legitimáciu poisťovní pri náhrade nemajetkovej ujmy je postavená na aplikácii extenzívneho eurokonformného výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. Medzi taxatívne určenými nárokmi v tomto ustanovení nie je uvedená nemajetková ujma pozostalým po účastníkovi dopravnej nehody. Ide o kogentnú právnu normu, preto ani na základe analógie nemožno pojem „škoda na zdraví“ rozširovať na nemajetkovú ujmu. Uplatnenie nároku v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka logicky a systematicky nespadá pod úpravu náhrady škody a spadá pod právne prostriedky na ochranu práv na ochranu osobnosti. Nárok na nemajetkovú ujmu teda nie je nárokom na náhradu škody na zdraví. V rozhodnutí súdu prvej inštancie bolo poukázané na uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 666/2016, toto je však podľa názoru odvolateľa nesprávne. Ústavný súd prekročil účel svojho poslania a vyjadril vo veci právny názor, ktorý nemôže byť pre všeobecné súdy Slovenskej republiky záväzný. Namietal tiež nesprávne hodnotenie vznesenej námietky premlčania, keď síce poukázal na ustanovenie § 15 ods. 2 zákona o

PZP, ktoré ustanovuje, že na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. Primárne toto ustanovenie hovorí o škode a nie o náhrade nemajetkovej ujmy, a preto nemožno aplikovať inštitút premlčania nemajetkovej ujmy na premlčanie nárokov posudzovaných ako škodu na účely zákona o PZP. Tento zákon nepozná náhradu nemajetkovej ujmy, ale len inštitút náhrady škody a presne ustanovuje v § 4, čo sa nahrádza prostredníctvom jeho ustanovení. Z uvedených dôvodov žiadal vznesený nárok posúdiť ako premlčaný (v 2-ročnej subjektívnej lehote). Okrem tohto súdu prvej inštancie vyčítal nedostatočné odôvodnenie, keď sa tento nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného 2/ prezentovanou počas celého konania súdu prvej inštancie. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil, žalobu zamietol a rozhodol o náhrade trov konania.

6. K podaným odvolaniam žalovaných 1/ a 2/ sa písomne vyjadrili žalobcovia, pričom uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považujú za správne a zákonné, ako aj náležité odôvodnené, čo sa týka základu uplatneného nároku. Rozhodnutie obsahuje úvahy súdu prvej inštancie, akými bol pri rozhodovaní vedený, obsahuje skutočnosti, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné a skutočnosti, ktoré boli v rámci súdneho konania relevantne preukázané. Jedine vytýkali rozhodnutiu, že, čo sa týka výšky nemajetkovej ujmy, tento dospel k nesprávnemu rozhodnutiu.

K odvolaniu žalovaného 1/ uviedli, že pri zásahu do rodinného a súkromného života smrťou blízkej osoby nie je morálna satisfakcia dostatočná. Tiež nepostačilo odsúdenie vodiča v trestnom konaní, keď žalobcovia v priebehu súdneho konania nepochybne a relevantne preukázali, aké silné citové väzby a putá v rodine Ivankovcov existovali.

K odvolaniu žalovaného 2/ uviedli, že poukazuje na prekonané a neaktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Argumentácia ohľadom vznesenej námietky premlčania sa javí ako rozporuplná, keď na jednej strane žalovaný 2/ tvrdí, že sa nejedná o škodu, nakoľko nemajetkovú ujmu nie je možné pod pojem škody zahrnúť, avšak na druhej strane tvrdí, že v otázke premlčania je potrebné aplikovať ustanovenie § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka o premlčaní nároku na náhradu škody. Poukázali, že v tomto prípade sa jedná o právo na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe. Na podporu uvedeného poukázali na ustanovenie § 15 ods. 2 zákona o PZP, kde je uvedené, že na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. V ostatnom zotrvali na svojich písomných alebo ústnych prednesoch vykonaných v priebehu súdneho konania.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podaných odvolaniach v súlade s ustanoveniami § 379 - § 381 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaniami napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II., ktorými priznal náhradu nemajetkovej ujmy a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, potvrdil a vo výroku III., ktorým rozhodol o trovách prvostupňového konania, zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

8. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ustanovenie § 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľov neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

9. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, vychádzali zo skutkového stavu, ktorý účastníkmi spochybňovaný nebol, keď dňa 22.07.2015 počas pracovnej cesty zamestnanec E. E. viedol nákladné motorové vozidlo zn. Tatra 815, evidenčné číslo BR 329 BO (prevádzkovateľ vozidla Peter Štulajter, samostatne podnikajúca fyzická osoba) v pravom jazdnom pruhu po ceste č. I/65 na ulici Jesenského v Martine, pričom pri predchádzaní cyklistu J. A., jazdiaceho pri pravom okraji vozovky v rovnakom smere jazdy v dôsledku nezachovania dostatočného bočného odstupu tento zachytil pravou bočnou stranou nákladného motorového vozidla, pričom došlo k pádu cyklistu a následne jeho prejdeniu zadnými kolesami nákladného motorového vozidla Tatra 815. Na následky utrpených zranení dňa 25.07.2015 J. A. zomrel. Vodič motorového vozidla bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, keď inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. V dôsledku smrti J. A. došlo k neprimeranému zásahu do osobnostných práv žalobcov 1/ - 3/ ako manželky a synov, preto podanou žalobou sa domáhali v zmysle ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka náhrady nemajetkovej ujmy. V konaní bolo preukázané, že žalobcovia s nebohým tvorili funkčnú rodinu,

manželka žila v usporiadanom manželstve 27 rokov, synovia, hoci už dospelí, stále boli naviazaní na pôvodnú rodinu, bývali spolu s rodičmi, vlastné rodiny ešte založené nemali. Tragická udalosť zmenila podstatným spôsobom ich dovtedajšie životy, keďže sa jednalo o najbližšiu osobu, ktorej stratou boli postihnutí členovia rodiny, nakoľko následky spočívajúce v smrti manžela a otca sú neodstrániteľné, trvalé, na odstránenie (zmiernenie) následkov nepostačovalo morálne zadosťučinenie spočívajúce v ospravedlnení sa vodiča, resp. prevádzkovateľa motorového vozidla. Súd prvej inštancie mal tak rozhodnúť, či žalobcom prináleží náhrada nemajetkovej ujmy, mal rozhodnúť o jej výške a zároveň rozhodoval aj o tom, či v konaní je pasívne vecne legitimovaný označený žalovaný 2/ - poisťovňa, s ktorou mal žalovaný 1/ uzatvorenú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla. Súd prvej inštancie správne v tomto prípade aplikoval ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, keď posudzoval závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Úprava ochrany súkromia, vrátane rodinného súkromia, vychádza zo zásady, že do súkromného života osoby sa nesmie neoprávnené zasahovať a nesmie sa jej súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma. Funkciou práva na súkromie je totiž zabezpečiť pre fyzickú osobu nerušenosť súkromnej sféry, v ktorej by mohla všestranne rozvíjať svoju osobnosť. Ústava zároveň rodinný život priraďuje k súkromnému životu, pričom toto priradenie treba interpretovať tak, že rodinný život a právo na jeho ochranu sú súčasťou súkromia. Ústava chráni aj súkromie fyzickej osoby v jej rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v sebe zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne, ale aj morálne či materiálne. Zásahy do týchto vzťahov, ktoré sú neoprávnené, možno kvalifikovať ako zásahy do rodinného života, do rodinného súkromia. V prípade, že medziľudské väzby tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky, môže takouto deštrukciou vzťahu dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia ako čiastkového práva na ochranu osobnosti za podmienok, že konanie pôvodcu zásahu je protiprávne, je objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby, objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie riadnym spôsobom vyhodnotil všetky zistené skutočnosti a dospel k správne právnemu záveru. Je nepochybné, že morálna satisfakcia nepostačuje, keď vzniknutá trauma je zo života žalobcov prakticky neodstrániteľná a samotná hmotná satisfakcia nemôže odčiniť dopad tragickej udalosti na rodinu. Môže však určitým spôsobom sa javiť ako prejav slušnosti a spravodlivosti vo vzťahu k žalovaným. Otázkou potom ostalo, či súd prvej inštancie „vysvetlil“, prečo nemajetkovú ujmu priznal v ním stanovenej výške, resp. prečo nepriznal viac alebo menej (ako to žiadali žalobcovia, resp. žalovaný). Tak, ako na to poukázal súd prvej inštancie, pri posudzovaní obdobných prípadov nie je možné sa oprieť o merateľné hodnoty a pri určení výšky nemajetkovej ujmy sa súd riadi voľnou úvahou.

10. V tomto prípade má odvolací súd za to, že okresný súd riadnym spôsobom zdôvodnil svoje úvahy, ako aj priznanú výšku nemajetkovej ujmy. Odvolací súd v tomto prípade tiež vidí rozdiel v tom, či sa priznáva nemajetková ujma, ktorá nastala ako dôsledok úmyselného konania (napr. ohováranie) alebo ako následok konania nedbanlivostného (aj keď následok je rovnaký).

11. K správny záverom dospel súd prvej inštancie aj pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania. Pretože zodpovednosť sa posudzuje podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, v tomto prípade je všeobecná premlčacia lehota 3 roky podľa § 101 OZ, a preto nárok tak, ako to skonštatoval aj súd prvej inštancie, premlčaný nie je. Pokiaľ namietal žalovaný 2/, že v spore nie je pasívne vecne legitimovaný, poukazoval na niektoré rozhodnutia súdov, súd prvej inštancie taktiež poukázal na rozhodnutia najmä Ústavného súdu SR III. ÚS 666/2016, s čím sa však žalovaný 2/ nestotožnil. Odvolací súd poukazuje tiež na ďalšie uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 474/2016, kde taktiež bola prerokovaná sťažnosť obchodnej spoločnosti (Wüstenrot <<https://www.wuestenrot.sk/sk/kontakt>>poisťovňa, a.s.), ktorá ako zjavne neopodstatnená bola odmietnutá. Sťažovateľ v tomto prípade namietal, že postupom súdu (ktorým bol zaviazaný na náhradu nemajetkovej ujmy v obdobnom prípade, ako posudzoval v tomto konaní okresný súd) bol poškodený na svojich právach. V tomto prípade Ústavný súd SR k svojim úvahám dodal, že s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a súčasne zohľadňujúc zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby, vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, ako aj aplikujúc extenzívny výklad pojmu „náhrady škody“, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 11 a § 13) umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

V Slovenskej republike povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upravuje zákon č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého má poisťovateľ oprávnenie vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky. Ako uviedol aj Súdny dvor EÚ vo veci Haasová, medzi škody, ktoré sa musia z povinného zmluvného poistenia nahradiť v súlade s prvou, druhou a treťou smernicou, patrí aj nemajetková ujma, ak možno náhradu tejto ujmy požadovať podľa vnútroštátneho práva. Pod pojmom „ujma na zdraví“ sa má rozumieť akákoľvek ujma, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. Vzhľadom na tieto „novšie“ rozhodnutia súdov má odvolací súd za to, že v tomto prípade pasívna vecná legitímácia svedčí žalovanému 2/ a je možné ho následne v konaní zaviazat' k plneniu.

12. Pretože prvoinštančný súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberal aj otázkami nastolenými v odvolacom konaní, odvolatelia tak neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav odvolacím súdom, a preto odvolací súd napadnuté výroky I. a II. rozsudku ako vecne správne potvrdil.

13. Za správny považoval aj výrok o trovách konania, keďže súd prvej inštancie v tomto rozhodnutí rozhodoval len o nároku, avšak, aby sa predišlo nožnej zlej interpretácii pri výpočte výšky náhrady trov (samostatné rozhodnutie), zmenil odvolací súd výrok o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcom priznal nárok na ich náhradu, avšak bez stanovenia výšky tarifnej hodnoty podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ustanovenie § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a žiadnej zo strán konania nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní ani jeden z odvolateľov úspešný nebol.

15. Toto rozhodnutie Krajského súdu v Žiline bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).